

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

34.
november 12.

A BOLDOGABB CSALÁDOKÉRT! (2. rész)

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott körlevele

Ezen a szombaton a körlevél 1.3 fejezetét vesszük, amelynek címe:
A házasság és a család ma: változás vagy válság? (31.-50. pontok)

A 31.-50. pontok 1949 óta folyamatosan romló statisztikai adatokat ismertetnek. A körlevelet 1999-ben adták ki, és a romló tendenciák azóta csak tovább romlottak:

	1949.	1999.	2010.
Ezer lakosra jutó házasságkötések száma:	11,7	4,4	3,6
Ezer házasságra jutó válások száma:	116	563	672

A romló tendenciáknak azután mindenféle negatív hatásai vannak az együttélésre, a gyermekek biztonságára. Megdöbbentő a körlevél néhány szomorú megállapítása. Például ezek: Minden tízedik ember teljesen egyedül él. Minden ötödik családban egyedül neveli egy szülő a gyermekeket. Egy átlagos édesapa naponta átlagban 20 percet fordít gyermeknevelésre, és 2-3 órát fordít tv, vagy internet nézésre. Az átlagos édesanya naponta átlagban 45 percet fordít a gyermeknevelésre, tv-re, internetre adat nincsen. Magyarországon a felnőtteknek több, mint a fele úgy nőtt fel, hogy fájdalomban és megaláztatásban kellett elviselniük a szülők – főként az apa – brutalitását. A szülők a serdülő gyermekekkel szemben elvesztett tekintélyüket és fontosságuk hiányát sokszor agresszióval pótolják, ahelyett, hogy figyelmet szentelnének a gyermekeikre.

Az 1.3 fejezet címében kérdést tett föl: Változás vagy válság? De a fejezet nem ad választ a feltett kérdésre. Pedig fontos lenne a válasz.

Ha válságról beszélnek körülöttem, akkor inkább begubózom, elzárkózom, és befelé próbálok magamnak valahogyan biztonságot teremteni. A válságot meg oldják meg mások. Ha viszont változásokról beszélnek körülöttem, akkor én is elkezdek spekulálni, hogyan lehetne jobban viszonyulnom ezekhez a változásokhoz, mássokkal keresem a kapcsolatot, hogy esetleg közös aktivitással próbáljuk leküzdeni a változások negatív hatásait.

És itt elsősorban a jelenleg még együtt élő, kis gyermekeiket éppen nevelő családoknak lenne fontos, hogy a mindent felforgató változásokra egészségesen reagáljanak. Össze kell fogni, segíteni kell egymást, különben a sok negatív változás valamilyen irányból minket is utolér, bedarál. Holott lehetne egészen másképp is.

A házasságunk, amiben élünk, nem lehet, hogy csak úgy egyszerűen „megtörténjék” velünk. Nem lehet, hogy úgy éljünk benne, mint evező nélküli csónakban a sodró víz tetején. Akkor meg sem értjük, miért kerültünk időnként örvényekbe, időnként meg állóvizekre, miért billen meg, esetleg miért borul fel a csónakunk.

Kezünkbe kellene venni az evezőt. „Evezz a mélyre!” – így mondta ezt II. János Pál pápa.

Tudatosan kell megélnünk, és ápolnunk a párkapcsolatunkat. Folytonosan tanulni és gyakorolni kell a szeretet különböző kis lépéseit. (Imádság, szexualitás, párbeszéd). Tudatosan tanulni kell jó szülőnek, jó nevelőnek lenni. Senki nem úgy született, hogy profi szülő, vagy szakképzett nevelő lenne.

Istennek hála, ma már nagyon sok jó szakkönyv áll rendelkezésre akár a párkapcsolat tudatos ápolásához, akár a gyermekneveléshez.

Még többet ér, ha családcsoporthoz jönnek létre, és a csoportokban közösen olvassák el, majd meg is beszélnek ezeket a könyveket.

Vannak kiváló lelkeségi mozgalmak, amelyek kifejezetten a család, a házasság védelmére, ápolására szakosodtak. Ide is el lehet menni. Csak ne engedjük evező nélkül sodródni a csónakunkat! Az ilyen fajta csónakázás a nászúton még romantikus lehet, de több év elteltével mégis csak szükség van két evezőre is, meg közösen kialakított célokra is, hogy merre evezünk.